

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 191 (XXXV) — Nr. 679

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 24 iulie 2023

SUMAR

Nr.

Pagina

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Decizia nr. 212 din 20 aprilie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), ale art. 4 alin. (1¹)—(1³), (3) și (4), ale art. 5 alin. (3) și (3¹), ale art. 7 alin. (4) și (5¹), ale art. 8 alin. (5), ale art. 10 alin. (1) și ale art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și a Legii nr. 52/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, în ansamblul său

2–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 212

din 20 aprilie 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), ale art. 4 alin. (11)—(13), (3) și (4), ale art. 5 alin. (3) și (3¹), ale art. 7 alin. (4) și (5¹), ale art. 8 alin. (5), ale art. 10 alin. (1) și ale art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și a Legii nr. 52/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, în ansamblul său

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cosmin-Marian Văduva	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct. 2 din Legea nr. 52/2020 cu referire la art. 4 alin. (11)—(1³) din Legea nr. 77/2016, pct. 3 din Legea nr. 52/2020 cu referire la art. 4 alin. (3) și (4) din Legea nr. 77/2016 și pct. 8 din Legea nr. 52/2020 cu referire la art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, precum și a Legii nr. 52/2020, în integralitatea sa, excepție ridicată de Societatea Eurobank — S.A. din Atena în Dosarul nr. 1.806/289/2020 al Judecătoriai Reghin și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.900D/2020.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 1.901D/2020, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct. 2 din Legea nr. 52/2020 cu referire la art. 4 alin. (11)—(1³) din Legea nr. 77/2016, pct. 3 din Legea nr. 52/2020 cu referire la art. 4 alin. (3) și (4) din Legea nr. 77/2016 și pct. 8 din Legea nr. 52/2020 cu referire la art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, precum și a Legii nr. 52/2020, în integralitatea sa, excepție ridicată de Societatea Eurobank — S.A. din Atena în Dosarul nr. 1.848/289/2020 al Judecătoriai Reghin, în Dosarul nr. 1.994D/2020, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1³) și (3), ale art. 5 alin. (3) și (3¹), ale art. 7 alin. (4) și ale art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, precum și a Legii nr. 52/2020, în ansamblul său, excepție ridicată de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 1.488/219/2020 al Judecătoriai Dej, în Dosarul nr. 2.011D/2020, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 52/2020, excepție ridicată de Societatea Raiffeisen Bank — S.A. din București în Dosarul nr. 1.951/251/2020 al Judecătoriai Luduș — Secția civilă, în Dosarul nr. 2.034D/2020, având ca obiect excepția de

neconstituționalitate a Legii nr. 52/2020, în integralitatea sa, excepție ridicată de Societatea Raiffeisen Bank — S.A. din București în Dosarul nr. 6.361/320/2020/a1 al Judecătoriai Târgu Mureș — Secția civilă, în Dosarul nr. 2.035D/2020, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 52/2020, în integralitatea sa, excepție ridicată de Societatea First Bank — S.A. din București în Dosarul nr. 6.751/320/2020/a1 al Judecătoriai Târgu Mureș — Secția civilă, în Dosarul nr. 2.109D/2020, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (11)—(1³) și (3), ale art. 5 alin. (3) și (3¹), ale art. 7 alin. (4) și (5¹) și ale art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, astfel cum au fost modificate de Legea nr. 52/2020, excepție ridicată de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 8.069/303/2020 al Judecătoriai Sectorului 6 București — Secția civilă, în Dosarul nr. 2.158D/2020, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct. 2, 3, 4, 5, 6, 7 și 8 din Legea nr. 52/2020 și a Legii nr. 52/2020, în ansamblul său, excepție ridicată de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 15.700/300/2020 al Judecătoriai Sectorului 2 București — Secția civilă, în Dosarul nr. 2.170D/2020, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 52/2020, în integralitatea sa, excepție ridicată de Societatea Raiffeisen Bank — S.A. din București în Dosarul nr. 6.699/320/2020/a1 al Judecătoriai Târgu Mureș, în Dosarul nr. 2.201D/2020, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 52/2020, excepție ridicată de Societatea Raiffeisen Bank — S.A. din București în Dosarul nr. 17.719/325/2020 al Judecătoriai Timișoara — Secția I civilă, în Dosarul nr. 2.212D/2020, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1¹) lit. a) și b), alin. (1²), (1³) și (4) și ale art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, așa cum au fost introduse prin Legea nr. 52/2020, precum și a Legii nr. 52/2020, în ansamblul său, excepție ridicată de Societatea First Bank — S.A. din București în Dosarul nr. 19.720/301/2020 al Judecătoriai Sectorului 3 București — Secția civilă, în Dosarul nr. 2.214D/2020, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 52/2020, în integralitatea sa, excepție ridicată de Societatea Raiffeisen Bank — S.A. din București în Dosarul nr. 1.201/310/2020 al Judecătoriai Sinaia, în Dosarul nr. 2.217D/2020, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct. 2, 3, 4, 5, 6 și 7 din Legea nr. 52/2020, precum și a Legii nr. 52/2020, în ansamblul său, excepție ridicată de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 18.196/245/2020 al Judecătoriai Iași — Secția civilă, în

Dosarul nr. 2.218D/2020, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 52/2020, excepție ridicată de Societatea OTP Bank România — S.A. din București în Dosarul nr. 23.849/325/2018* al Tribunalului Timiș — Secția a II-a civilă.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 1.901D/2020, nr. 1.994D/2020, nr. 2.011D/2020, nr. 2.034D/2020, nr. 2.035D/2020, nr. 2.109D/2020, nr. 2.158D/2020, nr. 2.170D/2020, nr. 2.201D/2020, nr. 2.212D/2020, nr. 2.214D/2020, nr. 2.217D/2020 și nr. 2.218D/2020 la Dosarul nr. 1.900D/2020. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 1.901D/2020, nr. 1.994D/2020, nr. 2.011D/2020, nr. 2.034D/2020, nr. 2.035D/2020, nr. 2.109D/2020, nr. 2.158D/2020, nr. 2.170D/2020, nr. 2.201D/2020, nr. 2.212D/2020, nr. 2.214D/2020, nr. 2.217D/2020 și nr. 2.218D/2020 la Dosarul nr. 1.900D/2020, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a criticii referitoare la lipsa avizului Băncii Naționale a României, deoarece aceasta nu este o instituție cu reglementare primară în Legea fundamentală, astfel încât nesolicitarea avizului său să atragă un viciu de neconstituționalitate. Mai mult, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, nici măcar avizul Consiliului Economic și Social, instituție reglementată în Constituție, nu este necesar, așa cum este cazul avizului Consiliului Legislativ, expres prevăzut în Constituție.

7. În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate intrinsecă, face referire la jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 345 din 26 mai 2022.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

8. Prin Încheierea din 21 octombrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 1.806/289/2020, **Judecătoria Reghin a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct. 2 din Legea nr. 52/2020 cu referire la art. 4 alin. (11)—(13) din Legea nr. 77/2016, pct. 3 din Legea nr. 52/2020 cu referire la art. 4 alin. (3) și (4) din Legea nr. 77/2016 și pct. 8 din Legea nr. 52/2020 cu referire la art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, precum și a Legii nr. 52/2020, în integralitatea sa.** Excepția a fost ridicată de Societatea Eurobank — S.A. din Atena într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 și formează obiectul Dosarului Curții nr. 1.900D/2020.

9. Prin Încheierea din 21 octombrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 1.848/289/2020, **Judecătoria Reghin a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct. 2 din Legea nr. 52/2020 cu referire la art. 4 alin. (11)—(13) din Legea nr. 77/2016, pct. 3 din Legea nr. 52/2020 cu referire la art. 4 alin. (3) și (4) din Legea nr. 77/2016 și pct. 8 din Legea nr. 52/2020 cu referire la art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, precum și a Legii nr. 52/2020, în integralitatea sa.** Excepția a fost ridicată de Societatea Eurobank — S.A. din Atena într-o cauză având ca

obiect soluționarea contestației prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 și formează obiectul Dosarului Curții nr. 1.901D/2020.

10. Prin Încheierea din 12 octombrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 1.488/219/2020, **Judecătoria Dej a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1³) și (3), ale art. 5 alin. (3) și (3¹), ale art. 7 alin. (4) și ale art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, precum și a Legii nr. 52/2020, în ansamblul său.** Excepția a fost ridicată de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 și formează obiectul Dosarului Curții nr. 1.994D/2020.

11. Prin Încheierea din 9 noiembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 1.951/251/2020, **Judecătoria Luduș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 52/2020.** Excepția a fost ridicată de Societatea Raiffeisen Bank — S.A. din București într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 și formează obiectul Dosarului Curții nr. 2.011D/2020.

12. Prin Încheierea civilă din 22 octombrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 6.361/320/2020/a1, **Judecătoria Târgu Mureș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 52/2020, în integralitatea sa.** Excepția a fost ridicată de Societatea Raiffeisen Bank — S.A. din București într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 și formează obiectul Dosarului Curții nr. 2.034D/2020.

13. Prin Încheierea civilă din 22 octombrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 6.751/320/2020/a1, **Judecătoria Târgu Mureș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 52/2020, în integralitatea sa.** Excepția a fost ridicată de Societatea First Bank — S.A. din București într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 și formează obiectul Dosarului Curții nr. 2.035D/2020.

14. Prin Încheierea din 3 noiembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 8.069/303/2020, **Judecătoria Sectorului 6 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (11)—(13) și (3), ale art. 5 alin. (3) și (3¹), ale art. 7 alin. (4) și (5¹) și ale art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, astfel cum au fost modificate de Legea nr. 52/2020.** Excepția a fost ridicată de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 și formează obiectul Dosarului Curții nr. 2.109D/2020.

15. Prin Încheierea din 20 noiembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 15.700/300/2020, **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct. 2, 3, 4, 5, 6, 7 și 8 din Legea nr. 52/2020 și a Legii nr. 52/2020, în ansamblul său.** Excepția a fost ridicată de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 și formează obiectul Dosarului Curții nr. 2.158D/2020.

16. Prin Încheierea din 20 octombrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 6.699/320/2020/a1, **Judecătoria Târgu Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 52/2020, în integralitatea sa.** Excepția a fost ridicată de Societatea Raiffeisen Bank — S.A. din București într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 și formează obiectul Dosarului Curții nr. 2.170D/2020.

17. Prin Încheierea din 12 noiembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 17.719/325/2020, **Judecătoria Timișoara — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 52/2020.** Excepția a fost ridicată de Societatea Raiffeisen Bank — S.A. din București într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 și formează obiectul Dosarului Curții nr. 2.201D/2020.

18. Prin Încheierea din 6 noiembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 19.720/301/2020, **Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1¹) lit. a) și b), alin. (1²), (1³) și (4) și ale art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, așa cum au fost introduse prin Legea nr. 52/2020, precum și a Legii nr. 52/2020, în ansamblul său.** Excepția a fost ridicată de Societatea First Bank — S.A. din București într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 și formează obiectul Dosarului Curții nr. 2.212D/2020.

19. Prin Încheierea din 24 noiembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 1.201/310/2020, **Judecătoria Sinaia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 52/2020, în integralitatea sa.** Excepția a fost ridicată de Societatea Raiffeisen Bank — S.A. din București într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 și formează obiectul Dosarului Curții nr. 2.214D/2020.

20. Prin Încheierea din 24 noiembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 18.196/245/2020, **Judecătoria Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor articolului unic pct. 2, 3, 4, 5, 6 și 7 din Legea nr. 52/2020, precum și a Legii nr. 52/2020, în ansamblul său.** Excepția a fost ridicată de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 și formează obiectul Dosarului Curții nr. 2.217D/2020.

21. Prin Încheierea din 4 noiembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 23.849/325/2018*, **Tribunalul Timiș — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 52/2020.** Excepția a fost ridicată de Societatea OTP Bank România — S.A. din București într-o cauză având ca obiect soluționarea acțiunii prevăzute de art. 8 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 și formează obiectul Dosarului Curții nr. 2.218D/2020.

22. **În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că legea criticată este neconstituțională pentru că a fost adoptată în lipsa solicitării unui aviz al Băncii Naționale a României, ceea ce încalcă art. 3 alin. (2) din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României și art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție.** Totodată, se arată că legea criticată a fost

adoptată fără realizarea unor studii de impact, ci în baza unor simple îngrijorări pentru o anumită categorie de consumatori. Astfel, definiția impreviziunii dată prin legea analizată este discutabilă și nefundamentată, ceea ce demonstrează și din această perspectivă încălcarea art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție.

23. Este criticată și lipsa solicitării avizului Consiliului Economic și Social și al Consiliului Legislativ. Prin Decizia Curții Constituționale nr. 731 din 6 noiembrie 2019, deși nu s-a constatat neconstituționalitatea actului normativ supus criticii în integralitatea lui, a fost vizată însăși esența respectivei reglementări. Ca atare, la reluarea procesului de reglementare, Parlamentul ar fi trebuit să solicite celor două instituții avizele prevăzute de lege pentru deplina respectare a exigențelor constituționale. Este invocată Decizia Curții Constituționale nr. 29 din 29 ianuarie 2020.

24. Se arată că Legea nr. 52/2020, în ansamblul său, este lipsită de claritate și previzibilitate, întrucât (i) prevederile articolului unic pct. 2 [cu referire la art. 4 alin. (1¹) lit. b) din Legea nr. 77/2016] sunt apte de două interpretări, în sensul că aprecierea cu 50% a obligației de plată poate fi raportată fie la prima astfel de obligație lunară, fie la cea din luna precedentă, (ii) prevederile articolului unic pct. 3 [cu referire la art. 4 alin. (3) din Legea nr. 77/2016] transformă într-o iluzie posibilitatea creditorului de a dovedi neîndeplinirea condițiilor de admisibilitate a dării în plată, (iii) prevederile articolului unic pct. 3 [cu referire la art. 4 alin. (4) din Legea nr. 77/2016] nu reglementează sfera de conținut a noțiunii de *echilibrare a contractului*, iar exprimarea legiuitorului este echivocă atunci când se referă la *imposibilitatea vădită de continuare a contractului*.

25. Legea nr. 52/2020 nu precizează cum anume va putea judecătorul să echilibreze prestațiile părților, dacă această „echilibrare” va presupune modificarea clauzelor contractuale, și în ce temei va putea judecătorul să modifice clauzele privind prețul contractului. De altfel, potrivit jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene, pentru ipoteza creșterii cu 52,6% a cursului de schimb valutar, instanța națională nu ar putea decât să anuleze contractul de credit în ansamblul său, cu repunerea părților în situația anterioară. Prin urmare, din această perspectivă, se încalcă art. 1 alin. (3) și (5) coroborat cu art. 53 din Constituție.

26. Se mai susține că Legea nr. 52/2020, în ansamblul său, încalcă art. 147 alin. (4) din Constituție, întrucât nu respectă Decizia Curții Constituționale nr. 731 din 6 noiembrie 2019 și Decizia Curții Constituționale nr. 623 din 25 octombrie 2016. Cu privire la nesocotirea Deciziei nr. 623 din 25 octombrie 2016, se arată că noua lege anulează caracterul judiciar al impreviziunii, înlăturând rolul instanțelor judecătorești în procedura dării în plată. Se încalcă, astfel, și principiul separației puterilor în stat. Totodată, se susține că este încălcat și principiul neretroactivității legii, întrucât prezumțiile absolute și irefragabile de impreviziune în favoarea consumatorilor debitori se pot aplica atât contractelor de credit încheiate anterior intrării în vigoare a Legii nr. 52/2020, cât și celor încheiate sub imperiul Codului civil din 1864. Chiar dacă, așa cum s-a statuat prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, instituția impreviziunii se poate aplica și contractelor încheiate sub regimul juridic al vechiului Cod civil, cu toate acestea, noile cazuri de

impreviziune reglementate de legiuitor nu se pot aplica retroactiv, întrucât nu erau în vigoare la data încheierii contractelor respective. Aplicarea prezumțiilor de impreviziune reglementate prin Legea nr. 52/2020 contractelor încheiate anterior intrării sale în vigoare ar echivala cu o aplicare retroactivă, contrară dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2) și ale art. 147 alin. (4) referitoare la efectele deciziilor Curții Constituționale.

27. Cu privire la criticile de neconstituționalitate aduse prevederilor articolului unic pct. 2 [cu referire la art. 4 alin. (1¹) lit. a) și alin. (1²) din Legea nr. 77/2016] al Legii nr. 52/2020 prin raportare la art. 44 și 53 din Constituție, se arată că, în situația unui contract încheiat pe o perioadă semnificativă, o fluctuație a cursului valutar cu 52,6% nu poate constitui riscul supraadăugat al contractului de credit. O asemenea soluție legislativă nu duce la o reechilibrare contractuală, ci la mutarea riscului inerent în sarcina exclusivă a creditorului, ipoteză care se constituie într-o încălcare a dreptului de proprietate.

28. Preluarea procentului de 52,6% din Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 24/2011 privind creditele destinate persoanelor fizice prevăzut în legătură cu gradul de îndatorare aferent creditelor în franci elvețieni (potrivit mențiunilor din anexa la „Raportul asupra reexaminării Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite”), dincolo de împrejurarea că are la bază o prevedere abrogată la momentul adoptării reglementării criticate, dovedește inconsistența definiției impreviziunii și confuzia nepermisă cu o altă instituție, respectiv gradul de îndatorare. Acesta din urmă reprezintă o circumstanță cu caracter personal, care nu poate fi transpusă într-o ipoteză obiectivă de impreviziune. Definiția impreviziunii în configurația criticată nu pornește de la evaluarea unor repere bine determinate și incontestabile, ci preia, în mod mimetic, exigențe prudențiale ce țin de gradul de îndatorare care nu se confundă cu cerința onerozității „excesive”. Prin urmare, se încalcă și caracterul general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale, cu referire la Decizia nr. 731 din 6 noiembrie 2019, paragraful 74.

29. Prezumpția criticată nu răspunde nici exigențelor stabilite prin Decizia Curții Constituționale nr. 731 din 6 noiembrie 2019, ce țin de problema persistenței „în timp a riscului valutar în sensul caracterului său constant, continuu, ireversibil”. Menținerea pragului valoric în discuție pentru ultimele 6 luni anterioare transmiterii notificării de dare în plată, în condițiile unor contracte de credit încheiate pe o durată de 25—30 de ani, nu poate fi considerat că ar răspunde condițiilor persistenței, continuității și ireversibilității.

30. Cele două condiții necesar a fi întrunite pentru reținerea impreviziunii nu reprezintă un remediu propriu acesteia, o verificare a punctului de echilibru și de repartitie a riscurilor, ci o schimbare a obiectului contractului, cu translatarea riscurilor către creditor. Or, o atare abordare reprezintă în mod indubitabil o ingerință nejustificată în dreptul de proprietate care nu răspunde nici măcar scopului declarat al impreviziunii, și anume „reechilibrarea” contractului de credit.

31. Cu privire la criticile de neconstituționalitate aduse prevederilor articolului unic pct. 2 [cu referire la art. 4 alin. (1¹) lit. b) și alin. (1²) din Legea nr. 77/2016] al Legii nr. 52/2020 prin raportare la art. 44 și 53 din Constituție, se arată că înregistrarea

unei creșteri de peste 50% a obligației de plată lunare, ca urmare a majorării ratei de dobândă variabilă, nu poate fi considerată impreviziune. Rata de dobândă variabilă vizează chiar costul periodic pe care îl are banca pentru menținerea finanțării și care este transpus în costul periodic al împrumutatului, astfel că nu poate fi vorba despre un dezechilibru, ci despre o imixtiune nepermisă în drepturile de proprietate ale creditorului bancar. Printr-o atare reglementare se modifică chiar instituția impreviziunii, atribuindu-i-se valențe inexistente, astfel încât, în speță, condițiile proporționalității ingerinței nu sunt îndeplinite. Prezumpția de impreviziune reglementată nu ține seama de durata contractelor coroborat cu exigența verificării unei persistențe continue și ireversibile. Aceasta, în condițiile în care este rezonabil a se aprecia că, la încheierea unui contract pentru 25—30 de ani, părțile au avut în vedere fluctuații semnificative. Se încalcă astfel Decizia Curții Constituționale nr. 731 din 6 noiembrie 2019 și, implicit, art. 147 alin. (4) din Constituție.

32. În fine, se arată că termenul de 6 luni în care fluctuația menționată trebuie să se mențină nu îndeplinește exigențele de consistență, continuitate și persistență, evidențiate anterior în jurisprudența Curții Constituționale. Fluctuațiile circumstanțiale nu pot constitui impreviziune pentru un contract cu o asemenea durată.

33. Cu privire la criticile de neconstituționalitate aduse prevederilor articolului unic pct. 2 [cu referire la art. 4 alin. (1³) din Legea nr. 77/2016] al Legii nr. 52/2020 prin raportare la art. 16, 53, 57, 135 și art. 147 alin. (4) din Constituție, se arată că, în condițiile în care pragurile stabilite pentru impreviziune se dovedesc dubitative (nu au o fundamentare lipsită de orice contestare), cu atât mai mult, excluderea controlului judecătoresc sub acest aspect, prin introducerea unor prezumții absolute de impreviziune, apare în mod evident ca o măsură disproporționată care aduce atingere, în mod nejustificat, dreptului de proprietate.

34. Impreviziunea nu presupune mutarea riscurilor către creditor, ci găsirea punctului de echilibru, aspect care nu se regăsește în reglementare. Din contră, creditorul, parte la contract, este plasat într-o situație de inegalitate, fiind obligat la preluarea unui bun în contul unei creanțe superioare. Impunerea unor atari prezumții automate raportate strict la un prag valoric, cu ignorarea restului circumstanțelor contractuale și factuale de după încheierea contractelor, se constituie și într-o ipoteză de restrângere a drepturilor creditorilor.

35. În privința celui de-al treilea caz de impreviziune referitor la faptul că debitorul care formulează notificare de dare în plată a fost supus unei executări silită a imobilului ipotecat, dar este în continuare executat silit, prin poprire sau alte forme de executare silită, pentru datoria inițială și pentru accesoriile acesteia, neacoperite prin executarea silită a imobilului ipotecat, se arată că instanța constituțională a stabilit că executarea silită prin vânzarea bunului imobil ipotecat poate reprezenta consecința impreviziunii, însă niciodată impreviziunea în sine. Or, textul criticat realizează exact acest lucru, identificând executarea silită prin vânzarea bunului imobil ipotecat cu însăși impreviziunea, ceea ce contravine paragrafelor 82, 84, 86 și 87 ale Deciziei nr. 731 din 6 noiembrie 2019. Se mai arată că impreviziunea nu poate fi determinată de vânzarea bunului ipotecat la licitație, ci de apariția unor dezechilibre semnificative

ale prestațiilor rezultate din contractul de credit. Prin urmare, nu măsura în sine a executării silită a bunului imobil ipotecat constituie situația de impreviziune, ci un element exterior contractului de credit care a dezechilibrat prestațiile părților și a dus, eventual, la această finalitate. Se mai arată că în cazul unui contract care s-a încheiat, ca efect al declarării scadenței anticipate și punerii sale în executare silită, impreviziunea contractuală nu mai poate fi identificată, în contextul în care nu mai poate avea loc o echilibrare a raporturilor contractuale, care au încetat.

36. Prin instituirea prezumțiilor absolute antereferte coroborată cu remediul dării în plată, se ajunge la o ipoteză de restrângere a dreptului de acces la o instanță în vederea verificării condițiilor echilibrului raportat la ansamblul obligațiilor contractuale și a punctului de echilibru al remedului. Reglementarea unor prezumții absolute cu consecința aplicării, fără distincții, a impreviziunii, configurată prin raportare la criterii dubitative, și refuzul dreptului creditorului de a putea supune verificării justiției caracterul echilibrat al lipsirii de proprietate încalcă Decizia Curții Constituționale nr. 623 din 25 octombrie 2016 și, implicit, art. 147 alin. (4) din Constituție.

37. În ceea ce privește pct. 5 din Legea nr. 52/2020, referitor la art. 5 alin. (31) din Legea nr. 77/2016, se arată că se încalcă art. 1 alin. (5) și art. 16 din Constituție. Astfel, legiuitorul încalcă securitatea juridică, deoarece instituie o soluție derogatorie de la legislația referitoare la înscrierea în Biroul de credit, în sensul că instituțiile de credit nu mai pot verifica situația reală a debitorilor pentru a vedea dacă se încadrează în gradul maxim de îndatorare, *exempli gratia*. În acest fel, în loc să îl protejeze pe debitor de ruina contractuală, prin reglementarea criticată acesta ar putea, în absența verificărilor realizate de către instituțiile financiare, să se îndatoreze excesiv.

38. Textul criticat nu precizează dacă interdicția înscrierii în Biroul de credit are în vedere strict debitul restant aferent contractului ce face obiectul procedurii dării în plată prevăzute de Legea nr. 77/2016, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 52/2020, sau interdicția e aplicabilă oricărui debit restant aparținând unui debitor care a formulat o notificare de dare în plată. De asemenea, nu clarifică situația înscrierilor negative efectuate în Biroul de credit anterior notificării de dare în plată, pentru ipoteza foarte frecventă a debitorilor care acumulează restanțe și ulterior formulează notificarea. Rațiunea juridică a textului criticat pare să fie conservarea bonității debitorului care apelează la procedura dării în plată, neexistând niciun temei juridic, *de lege lata*, pentru radierea înscrierilor negative efectuate anterior notificării de dare în plată, ceea ce, evident, contravine scopului reglementării.

39. Se încalcă și art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât debitorii ale căror obligații de plată au fost suspendate în temeiul Legii nr. 77/2016 nu pot fi raportați la Biroul de credit, spre deosebire de alți debitori care, de asemenea, au obligațiile de plată suspendate (în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2020 privind acordarea unor facilități pentru creditele acordate de instituții de credit și instituții financiare nebankare anumitor categorii de debitori) și care pot fi raportați la acest Birou. Autoarele apreciază că prima categorie de debitori este privilegiată, tratament interzis de art. 16 alin. (1) din Constituție, așa cum a fost dezvoltat de Curtea Constituțională în jurisprudența sa.

40. Cu privire la criticile de neconstituționalitate aduse articolului unic pct. 3 [cu referire la art. 4 alin. (3) din cuprinsul Legii nr. 77/2016] și pct. 4—7 din Legea nr. 52/2020 prin raportare la art. 44 și art. 147 alin. (4) din Constituție, se arată că imixtiunea în dreptul de creanță al creditorului încă din momentul simplei transmiteri a unei notificări, precum și suspendarea automată, prin lege (fără parcurgerea unei proceduri judiciare în vederea suspendării), a obligațiilor debitorului și a restului consecințelor neîndeplinirii obligațiilor sale (inclusiv neînscrierea în Biroul de credit) reprezintă încălcarea dreptului de proprietate al creditorului care nu respectă testul proporționalității. Încălcarea dreptului de proprietate al creditorului este cu atât mai evidentă cu cât creditorul este lipsit de drepturile care i se cuvin ca urmare a întârzierii valorificării drepturilor sale, dacă debitorul nu ar fi fost de rea-credință. Or, neplata unei sume de bani la termen produce un prejudiciu independent de buna sau reaua-credință a debitorului, așa încât lipsirea creditorului de un drept contractual, precum, de exemplu, dreptul la penalități de întârziere, constituie o ipoteză de lipsire de proprietate nejustificată.

41. Se mai arată că prevederile criticate instituie o serie de prezumții absolute de impreviziune care pornesc fie de la praguri valorice (nefundamentate), fie din împrejurarea executării, fără grija corelării acestora cu regimul juridic de drept comun al impreviziunii (respectiv normele în vigoare la data încheierii contractelor). Totodată, normele criticate intervin în privința procedurii dării în plată, stabilind noi reguli de funcționare a acesteia, fără ca noua lege să cuprindă norme tranzitorii de aplicare sub acest aspect. Prin aceste modificări succesive substanțiale ale regimului impreviziunii și procedurii dării în plată, în legătură cu aceeași situație juridică, se creează premisele unei insecurități juridice neconforme cu cerințele proporționalității ingerinței.

42. Se susține că Legea nr. 52/2020 restrânge dreptul de proprietate și libertatea contractuală a creditorilor, fără să existe niciuna dintre justificările/premisele cuprinse la art. 53 din Constituție. Totodată, legea aduce atingere nu doar ordinii juridice, ci și ordinii economice, deoarece vine în conflict flagrant cu drepturile și interesele mai multor categorii socioprofessionale (instituții creditoare, depozitari ai instituțiilor de credit și ai celor financiare nebankare, consumatori viitori ai băncilor), conflicte de natură a declanșa fisuri sistemice profunde în buna funcționare a economiei de piață.

43. Se afirmă că Legea nr. 52/2020 este antinomică dreptului pozitiv intern în vigoare, întrucât introduce 3 cazuri de impreviziune prezumate absolut de legiuitor, prezumții care nu pot fi înlăturate prin niciun mijloc de probă, simpla îndeplinire a situației-premisă ducând automat la impreviziune, independent de neîndeplinirea celorlalte condiții ale dreptului comun. Se invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

44. Se mai arată că Legea nr. 52/2020 este incompatibilă cu dreptul Uniunii Europene, respectiv cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene în materia dreptului consumatorilor, care se referă la plenitudinea de competență a instanței naționale de drept comun în aprecierea asumării de către consumator a riscului valutar. Or, prin instituirea prezumției absolute de impreviziune prin articolul unic pct. 2 al legii criticate, legiuitorul a suprimat controlului jurisdicțional primul element

care trebuie verificat pentru a se stabili dacă a intervenit sau nu impreziunea, respectiv dacă riscul pretins supraadăugat a fost sau nu asumat de consumator la încheierea contractului.

45. Se susține că articolul unic pct. 2 și 3 din Legea nr. 52/2020 încalcă jurisprudența Curții Constituționale referitoare la prezumțiile absolute, ceea ce echivalează cu încălcarea art. 21 din Constituție, a dreptului la un proces echitabil și a dispozițiilor art. 124 din Legea fundamentală, întrucât, pe de o parte, dreptul la apărare al profesionistului este complet înlăturat prin faptul că dispozițiile criticate instituie o prezumție absolută de impreziune, iar, pe de altă parte, nu se face distincție între cauzele creșterii dobânzii variabile. Totodată, Legea nr. 52/2020 nu permite creditorului să dovedească echilibrul contractual în cazul concret dedus judecării, ceea ce înlătură nepermis cercetarea judecătorească *in concreto* a unui fapt juridic *stricto sensu* — respectiv a executării pretins dezzechilibrate a contractului, instituind cauze de onerozitate excesivă *in abstracto*.

46. Legea nr. 52/2020 încalcă libertatea economică și dreptul de proprietate, prin instituirea unei obligații în sarcina creditorilor de a se conforma dreptului debitorilor exercitat în baza legii în mod unilateral și neîngrădit de a schimba prețul unui contract deja executat sau în curs de executare.

47. Libertatea contractuală a părților nu presupune doar libertatea de a-și asuma obligații și de a dobândi drepturi într-un mecanism contractual agreat de acestea, ci și libertatea de a-și asuma riscuri ale contractului, care pot fi deopotrivă juridice și economice. Odată cu asumarea riscului prin contracte cu putere de lege se naște și obligația părților contractante de a respecta riscurile asumate, iar modificarea/reșezarea riscurilor asumate prin contract sau chiar modificarea prețului agreat de părți nu poate avea loc printr-o ingerință a legiuitorului în economia contractului. Atari modificări pot avea loc doar în ipotezele excepționale de rupere a echilibrului contractual și doar după verificarea prealabilă de către judecător, de la caz la caz, a nevoii de schimbare a câmpului de riscuri acceptate. Această nevoie se determină în raport cu fiecare contract în parte, prin cercetarea judecătorească atât a riscurilor acceptate în mod real de către părți, cât și a celor reputate ca fiind acceptate; pentru identificarea acestora din urmă, judecătorul trebuie să verifice, în fiecare ipoteză de lucru, îndeplinirea de către profesionist a obligației de informare a consumatorului.

48. Se afirmă că Legea nr. 52/2020 încalcă exigențele privind siguranța circuitului civil și previzibilitatea legii prin aceea că stabilește o procedură antinomică Codului civil, iar normele analizate nu permit judecătorului verificarea întrunirii condițiilor pentru garantarea protecției de tip excepțional a consumatorilor.

49. **Judecătoria Reghin** apreciază că excepția este neîntemeiată.

50. **Judecătoria Dej** apreciază că excepția este neîntemeiată.

51. **Judecătoria Luduș — Secția civilă** apreciază că excepția este neîntemeiată.

52. **Judecătoria Târgu Mureș — Secția civilă** apreciază că excepția este întemeiată.

53. **Judecătoria Sectorului 6 București — Secția civilă** nu și-a exprimat opinia cu privire la temeinicia excepției.

54. **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă** arată că excepția este întemeiată.

55. **Judecătoria Timișoara — Secția I civilă** arată că excepția este întemeiată.

56. **Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă**, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia cu privire la temeinicia excepției de neconstituționalitate.

57. **Judecătoria Sinaia** apreciază că excepția este neîntemeiată.

58. **Judecătoria Iași — Secția civilă** apreciază că excepția este neîntemeiată.

59. **Tribunalul Timiș — Secția a II-a civilă** arată că sunt neîntemeiate criticile privind lipsa motivării modificărilor legislative operate de Legea nr. 52/2020, restul criticilor fiind întemeiate.

60. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

61. **Guvernul**, în dosarele Curții nr. 1.900D/2020, nr. 1.901D/2020, nr. 2.170D/2020, nr. 2.201D/2020, nr. 2.212D/2020 și nr. 2.214D/2020, arată că excepția este inadmisibilă, față de criticile de neconstituționalitate ridicate prin prisma încălcării art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3), art. 44, 45, 124 și art. 136 alin. (5) din Constituție. De asemenea, menționează că excepția este neîntemeiată, prin prisma încălcării art. 15 alin. (2) din Constituție. În sfârșit, excepția este întemeiată, prin prisma încălcării art. 1 alin. (5) și art. 147 alin. (4) din Constituție, conducând la neconstituționalitatea legii, în ansamblul său, pentru lipsa avizului Băncii Naționale a României, respectiv la neconstituționalitatea soluțiilor normative cuprinse în articolul unic pct. 2 [cu referire la art. 4 alin. (1¹) lit. b) din Legea nr. 77/2016] și la pct. 8 [cu referire la art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016] din Legea nr. 52/2020.

62. Guvernul, în dosarele Curții nr. 2.011D/2020, nr. 2.034D/2020 și nr. 2.035D/2020, arată că este inadmisibilă excepția de neconstituționalitate formulată din perspectiva art. 24 și 135 din Constituție, nefiind motivată potrivit exigențelor stabilite în acest sens de Curtea Constituțională. Legea nr. 52/2020 este contrară art. 1 alin. (5) din Constituție, având în vedere că lipsește avizul Băncii Naționale a României, care este obligatoriu într-un domeniu tehnic și care intră în domeniile pentru care Banca Națională a României are atribuții, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale. Prevederile art. 4 alin. (1¹) lit. b) din Legea nr. 77/2016 sunt contrare standardelor de calitate a legii impuse de art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, iar prevederile art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 încalcă art. 147 alin. (4) din Constituție.

63. Guvernul, în Dosarul Curții nr. 2.158D/2020, apreciază că excepția de neconstituționalitate a articolului unic pct. 2—8 din Legea nr. 52/2020, precum și a Legii nr. 52/2020, în integralitatea sa, este inadmisibilă, față de criticile formulate din perspectiva art. 16 alin. (1), a art. 11, a art. 20 alin. (2), a art. 21 alin. (3), a art. 57, 124 și 135 din Constituție. Excepția este întemeiată, din perspectiva art. 1 alin. (5) și a art. 147 alin. (4) din Constituție, conducând la neconstituționalitatea legii, în ansamblul său, pentru lipsa avizului Băncii Naționale a României, respectiv la neconstituționalitatea soluțiilor normative cuprinse în articolul unic pct. 2 [cu referire la art. 4

alin. (11) lit. b) din Legea nr. 77/2016] și la pct. 8 [cu referire la art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016] din Legea nr. 52/2020.

64. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

65. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

66. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum rezultă din actele de sesizare, îl constituie dispozițiile articolului unic pct. 1—8 din Legea nr. 52/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 386 din 13 mai 2020, precum și Legea nr. 52/2020 în ansamblul său. Având în vedere art. 62 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, potrivit căruia „**Dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta**”, motivarea excepției de neconstituționalitate, precum și data încheierii contractelor de credit, Curtea reține ca obiect al excepției dispozițiile art. 1 alin. (1), ale art. 4 alin. (11)—(13), (3) și (4), ale art. 5 alin. (3) și (3¹), ale art. 7 alin. (4) și (5¹), ale art. 8 alin. (5), ale art. 10 alin. (1) și ale art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 330 din 28 aprilie 2016, sub aspectul criticilor de neconstituționalitate intrinsecă, precum și Legea nr. 52/2020, în ansamblul său, sub aspectul criticilor de neconstituționalitate extrinsecă. Textele legale criticate în mod punctual au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (1): „*Prezenta lege se aplică raporturilor juridice dintre consumatori și instituțiile de credit, instituțiile financiare nebancale sau cesionarii creanțelor deținute asupra consumatorilor.*”;

— Art. 4 alin. (11)—(13), (3) și (4): „(1¹) *Reprezintă impreviziune:*
a) *pe durata executării contractului de credit, cursul de schimb valutar, aplicabil în vederea cumpărării monedei creditului, înregistrează la data transmiterii notificării de dare în plată o creștere de peste 52,6% față de data încheierii contractului de credit. În vederea calculării procentului de 52,6% se va avea în vedere cursul publicat de Banca Națională a României la data transmiterii notificării de plată și cursul de schimb publicat de Banca Națională a României la data încheierii contractului de credit;*

b) *pe durata executării contractului de credit, obligația de plată lunară înregistrează o creștere de peste 50% ca urmare a majorării ratei de dobândă variabilă.*

(12) *În scopul aplicării prevederilor prezentei legi este necesară menținerea pragurilor valorice prevăzute la alin. (11) lit. a) și b) în ultimele 6 luni anterioare transmiterii notificării de dare în plată.*

(13) *Prezumțiile prevăzute la alin. (11) au caracter absolut. Creditorul care formulează contestație, conform art. 7, are obligația de a dovedi omisiunea îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a notificării de dare în plată, prevăzute la alin. (1) lit. a)—d).*

(...)

(3) *Impreviziunea este prezumată în favoarea consumatorului, care formulează o notificare în condițiile art. 5 sau art. 8 alin. (5).*

(4) *Echilibrarea și continuarea contractului de credit sunt prioritare. Încetarea contractului de credit va putea fi dispusă doar în cazul imposibilității vădite a continuării sale.”;*

— Art. 5 alin. (3) și (3¹): „(3) *Prima zi de convocare la notarul public nu poate fi stabilită la un termen mai scurt de 30 de zile libere și nici mai lung de 90 de zile, perioadă în care se suspendă orice plată către creditor, precum și orice procedură judiciară sau extrajudiciară demarată de un creditor sau de persoane care se subrogă în drepturile acestuia îndreptată împotriva consumatorului sau a bunurilor acestuia. Neprezentarea debitorului la termenele indicate în notificare echivalează cu renunțarea la notificarea de dare în plată și părțile vor fi repuse de drept în situația anterioară.*

(3¹) *Pe perioada notificării, precum și pe perioada soluționării cererilor prevăzute la art. 7 și 8, este interzisă înscrierea în Biroul de credit sau în alte baze de date negative cu privire la debitorii riscanți sau rău-platnici a debitorului care a efectuat notificarea prevăzută la art. 5 alin. (1), indiferent dacă înscrierea ar fi efectuată din inițiativa creditorului sau a unei autorități centrale sau locale. Dispozițiile prezentului alineat sunt aplicabile în mod corespunzător și persoanelor și procedurilor la care se referă art. 6 și, respectiv, art. 8 alin. (5).”;*

— Art. 7 alin. (4) și (5¹): „(4) *Până la soluționarea definitivă a contestației formulate de creditor se menține suspendarea oricărei plăți către acesta, precum și a oricărei proceduri judiciare sau extrajudiciare demarate de creditor sau de persoanele care se subrogă în drepturile acestuia împotriva debitorului. De la data comunicării notificării de dare în plată, executările silite aflate în derulare, inclusiv popriri, se suspendă automat.*

(...)

(5¹) *În cazul admiterii contestației creditorului prin hotărâre definitivă, penalitățile și orice daune-interese care ar rezulta din parcurgerea procedurii notificării prevăzute la art. 5 și 6 vor putea fi pretinse doar dacă creditorul contestator probează că debitorul a fost de rea-credință la depunerea notificării.”;*

— Art. 8 alin. (5): „*Dreptul de a cere instanței să constate stingerea datoriiilor izvorâte din contractele de credit aparține și consumatorului care a fost supus unei executări silite a imobilului ipotecat, indiferent de titularul creanței, de stadiul în care se află ori de forma executării silite care se continuă contra debitorului. Se consideră că există impreviziune în cazul în care debitorul, care formulează notificare de dare în plată, a fost supus unei executări silite a imobilului ipotecat, dar este în continuare executat silit, prin popriri sau alte forme de executare silită, pentru datoria inițială și pentru accesoriile acesteia, neacoperite prin executarea silită a imobilului ipotecat. Dispozițiile art. 4 alin. (13) se aplică în mod corespunzător.”;*

— Art. 10 alin. (1): „*La momentul încheierii contractului translativ de proprietate, respectiv de la data pronunțării hotărârii judecătorești definitive, potrivit prevederilor art. 8 sau, după caz, ale art. 9, va fi stinsă orice datorie a debitorului față de creditor, acesta din urmă neputând solicita sume de bani suplimentare.*”;

— Art. 11 teza întâi: „*În vederea echilibrării riscurilor izvorând din contractul de credit (...), prezenta lege se aplică (...) contractelor de credit aflate în derulare la momentul intrării sale în vigoare (...)*”.

67. În opinia autoarelor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3)—(5) privind principiile statului de drept, separației puterilor în stat, legalității, calității legii și securității juridice, art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 45 privind libertatea economică, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale, art. 124 privind înfăptuirea justiției, art. 135 privind economia, art. 136 alin. (5) privind proprietatea privată și art. 147 alin. (4) privind efectele deciziilor Curții Constituționale. Se mai invocă și art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

68. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că nu există consumatori ce sunt părți în contractele de credit care să fie supuși executării silite demarate de către instituțiile financiar-bancare. În aceste condiții, prevederile art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 nu au legătură cu cauzele aflate pe rolul instanțelor judecătorești în fața cărora au fost ridicate excepțiile de neconstituționalitate de către instituțiile financiar-bancare. Prin urmare, având în vedere că, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor (...) privind neconstituționalitatea (...) unei dispoziții dintr-o lege (...) care are legătură cu soluționarea cauzei (...)*”, excepția de neconstituționalitate a art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 va fi respinsă ca inadmisibilă. În aceste condiții, așa cum a reținut Curtea în Decizia nr. 431 din 17 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.027 din 27 octombrie 2021, paragraful 49, revine instanțelor de judecată competența de a stabili cadrul procesual în care se soluționează litigiul dedus judecătii, în funcție de stadiul derulării contractului de credit și de data încheierii acestuia, aplicând în mod corespunzător dispozițiile legale specifice fiecărei faze procesuale în parte, împreună cu jurisprudența Curții Constituționale asociată acestora.

69. Toate criticile de neconstituționalitate extrinsecă formulate în prezenta cauză au fost soluționate prin decizii anterioare ale Curții Constituționale, după cum urmează.

70. Cu referire la lipsa solicitării avizului Băncii Naționale a României în procesul de elaborare a Legii nr. 52/2020, în Decizia nr. 431 din 17 iunie 2021, precitată, paragrafele 50 și 51, Curtea Constituțională a statuat, pe de o parte, că Banca Națională a României nu este o instituție fundamentală în sensul de a fi reglementată prin Constituție — condiție pe care Curtea a impus-o prin Decizia nr. 591 din 14 iulie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 881 din 28 septembrie 2020, paragrafele 90—92 —, pentru ca solicitarea avizului său

să reprezinte un standard de constituționalitate, iar, pe de altă parte, că în discuție este o chestiune de drept civil, respectiv reglementarea ipotezelor de impreviziune care pot duce la încetarea contractului de credit prin darea în plată a imobilului ipotecat, astfel că nu intră în atribuțiile Băncii Naționale a României avizarea cazurilor de impreviziune, operațiune esențialmente de drept civil. De altfel, nici la adoptarea Legii nr. 77/2016, așadar, a legii de bază, nu a fost solicitat un astfel de aviz. Prin urmare, Curtea a reținut că Legea nr. 52/2020, în ansamblul său, nu încalcă art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție prin raportare la art. 3 alin. (2) din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 30 iunie 2004.

71. Cu referire la lipsa de studiilor de impact al Legii nr. 52/2020, în Decizia nr. 345 din 26 mai 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.260 din 28 decembrie 2022, paragrafele 28—30, Curtea a reținut că, prin Decizia Curții Constituționale nr. 1 din 10 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 19 februarie 2014, paragrafele 94—98, lipsa unui studiu sau a unei analize de impact, prevăzute de o lege specială, respectiv Legea-cadru a descentralizării nr. 195/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 453 din 25 mai 2006, a dus la constatarea neconstituționalității Legii privind stabilirea unor măsuri de descentralizare a unor competențe exercitate de unele ministere și organe de specialitate ale administrației publice centrale, precum și a unor măsuri de reformă privind administrația publică. Curtea a stabilit expres că neîndeplinirea obligației care incumba Guvernului și Parlamentului în temeiul art. 5 alin. (1) din Legea-cadru nr. 195/2006 de a realiza, respectiv de a adopta legea criticată pe analizele de impact necesare se constituie într-o încălcare a dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție referitoare la obligația de respectare a legilor (paragrafele 95 și 98). Raportat, însă, la cauza soluționată prin Decizia nr. 345 din 26 mai 2022, precitată, Curtea a constatat că aceasta diferă de situația reținută în Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014, precitată. Astfel, această ultimă decizie a privit procesul de descentralizare bazat pe Legea-cadru a descentralizării nr. 195/2006, care impune obligații specifice autorităților statului implicate în transferul de competențe administrative. Mai mult, în Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 18 ianuarie 2017, Curtea nu a fixat textul art. 30 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 ca fiind unul de referință în cadrul controlului de constituționalitate, ci doar a subliniat că situația din acea cauză nu se subsumează acestui text legal, fără să realizeze o analiză de fond a acestuia. În consecință, având în vedere diferențele relevate, Curtea a conchis că art. 30 din Legea nr. 24/2000 nu are valoare constituțională și nu poate constitui normă de referință în cadrul controlului de constituționalitate.

72. În ceea ce privește pretinsa lipsă de motivare a soluțiilor normative adoptate prin Legea nr. 52/2020, în Decizia nr. 346 din 26 mai 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.229 din 21 decembrie 2022, paragraful 27, Curtea a reținut că, într-o jurisprudență constantă, a constatat că un viciu de neconstituționalitate extrinsecă al legii nu poate rezulta din chiar modul în care inițiatorul ei și-a motivat proiectul/proponerea legislativă, în condițiile în care rezultatul

activității de legiferare este legea adoptată de Parlament. Așadar, controlul de constituționalitate vizează legea, și nu opțiuni, dorințe sau intenții cuprinse în expunerea de motive a legii (a fost menționată, în acest sens, Decizia nr. 238 din 3 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 666 din 28 iulie 2020, paragraful 39). Totodată, caracterul neclar/imprecis/imprevizibil al unui text nu poate fi o consecință directă a caracterului incomplet/neclar/discordant al expunerii de motive, constatare valabilă și viceversa. Așadar, exigențele de calitate a legii și cele privind modul de redactare a expunerii de motive sunt două chestiuni diferite între care nu se poate stabili o relație cauzală. În schimb, între acestea există o relație funcțională, în sensul că expunerea de motive poate ajuta la o mai bună înțelegere a dispozițiilor normative, mai ales a celor tehnice, care, prin natura lor, au un limbaj mai greu accesibil. Nu este rolul Curții Constituționale să analizeze consistența acestei relații funcționale prin prisma modului de redactare a expunerii de motive (a se vedea Decizia nr. 238 din 3 iunie 2020, precitată, paragrafele 36—38).

73. Cu referire la nesolicitarea avizului Consiliului Economic și Social și, respectiv, a avizului Consiliului Legislativ ca urmare a amendării, în cadrul procedurii legislative parlamentare, a propunerii legislative care a devenit Legea nr. 52/2020, în Decizia nr. 346 din 26 mai 2022, precitată, paragraful 26, Curtea a arătat că s-a pronunțat prin Decizia nr. 731 din 6 noiembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 59 din 29 ianuarie 2020. Cu acel prilej, Curtea a reținut că avizul Consiliului Legislativ și cel al Consiliului Economic și Social au fost solicitate, astfel că nu a fost nesocotit principiul constituțional al obligativității respectării legii în cursul procedurilor parlamentare de legiferare (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 731 din 6 noiembrie 2019, paragraful 38). Totodată, cu privire la faptul că, în cadrul procedurilor parlamentare, propunerea legislativă a fost modificată semnificativ, în condițiile în care nu s-a cerut din nou avizul anterferit, Curtea a constatat, de asemenea, că nu este încălcat principiul obligativității respectării legii în cursul procedurilor parlamentare de legiferare. O asemenea concluzie este susținută de faptul că, pe de o parte, obligația solicitării acestor avize se referă la o fază anterioară dezbaterii parlamentare [a se vedea art. 3 alin. (1) din Legea nr. 73/1993 pentru înființarea, organizarea și funcționarea Consiliului Legislativ, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.122 din 29 noiembrie 2004], iar, pe de altă parte, nu există obligația de a solicita avizul Consiliului Economic și Social ori de câte ori propunerea legislativă suferă diverse modificări în Camera de reflecție sau în cea decizională. Art. 66 din Regulamentul Camerei Deputaților, art. 116 din Regulamentul Senatului sau art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 73/1993 prevăd competența Consiliului Legislativ de a aviza, la cererea președintelui comisiei parlamentare sesizate în fond, amendamentele supuse dezbaterii comisiei și proiectele de legi sau propunerile legislative primite de comisie după adoptarea lor de către una dintre Camerele Parlamentului. Însă ține de opțiunea președintelui comisiei parlamentare sesizate în fond să formuleze o asemenea cerere, legea sau regulamentul parlamentar nefiind imperative.

74. Curtea observă că și criticile de neconstituționalitate intrinsecă aduse prevederilor din Legea nr. 77/2016, așa cum au fost modificate prin Legea nr. 52/2020, au fost examinate de către Curtea Constituțională. Astfel, constituționalitatea prevederilor art. 4 alin. (11)—(13), (3) și (4) din Legea nr. 77/2016, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 52/2020, a fost constatată prin Decizia nr. 431 din 17 iunie 2021, paragrafele 52—80. Curtea a reținut, mai întâi, cu privire la problema reglementării unor prezumții absolute de impreviziune, că legiuitorul are competența de a reglementa el însuși cazuri/criterii de impreviziune, cu condiția ca acestea să se subsumeze riscului supraadăugat al contractului, respectându-se, astfel, art. 15 alin. (2), art. 44 și art. 147 alin. (4) din Constituție. Prin urmare, Curtea a verificat dacă aceste prezumții se plasează în sfera riscului supraadăugat al contractului de credit.

75. Art. 4 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 77/2016 reglementează o prezumție de impreviziune care valorifică diferența de curs valutar. Curtea a stabilit, în Decizia nr. 731 din 6 noiembrie 2019, că o fluctuație majoră de curs valutar a monedei creditului poate constitui o situație de impreviziune contractuală, însă ea trebuie să prezinte o situație continuă, să aibă o anumită constanță în timp și să reflecte o dezechilibrare majoră a prestațiilor părților, cu consecința antrenării unei obligații mult prea oneroase în sarcina uneia dintre părțile contractante. Reglementarea unei situații de intervenire a impreviziunii care valorifică o anumită diferență de curs valutar ce se cantonează în sfera riscului inerent, respectiv 20%, nu este proporțională cu scopul legitim urmărit, astfel încât reprezintă o încălcare a art. 44 din Constituție și, implicit, a art. 147 alin. (4) din Constituție, ca urmare a nerespectării exigențelor constituționale referitoare la relația dintre dreptul de proprietate privată și impreviziune. Așadar, diferențele de curs valutar se pot circumscrie noțiunii de impreviziune, însă o diferență de curs valutar de 20% raportată la nivelul cursului din data contractării creditului nu poate constitui un caz de impreviziune. Prin urmare, legiuitorului i-a revenit sarcina ca în procesul de reexaminare a legii să identifice punctul de echilibru între dreptul de proprietate al debitorului și cel al creditorului, pentru a stabili în mod corect situația în care intervine impreviziunea în cadrul contractului de credit, determinată de fluctuațiile valutare. Pentru acest demers, legiuitorul a avut în vedere criteriile consistenței valorice și persistenței temporale a fluctuației. Pe baza acestor criterii, legea analizată a fixat (i) consistența valorică a diferenței de curs valutar dintre valoarea monedei naționale și a celei străine la un procent de 52,6% raportată la data contractării creditului și (ii) persistența temporală circumscrisă la o perioadă de 6 luni anterioare transmiterii notificării de dare în plată, perioadă în care diferența de curs valutar anterferită trebuie să se mențină.

76. Cu privire la consistența valorică a diferenței de curs valutar, prin Decizia nr. 731 din 6 noiembrie 2019, Curtea a statuat că abaterea de la obișnuitul unor fluctuații valutare trebuie să fie bine determinată de legiuitor și să nu comporte nicio posibilă urmă de contestare, trebuind să fie evidentă din perspectiva intereselor ambelor părți contractante. Prin urmare, nu pot fi valorificate elemente circumstanțiale, precum fluctuațiile inerente riscului valutar raportat la perioada de timp îndelungată de derulare a contractului de credit.

77. În cauza soluționată prin Decizia nr. 431 din 17 iunie 2021, Curtea a reținut că o creștere a cursului valutar de peste 50% reprezintă o abatere de la obișnuitul unor fluctuații valutare. Este adevărat că, spre deosebire de contractele de credit încheiate pe perioade mai scurte de timp, în privința celor încheiate pe perioade mai lungi de timp o asemenea fluctuație se poate ivi după trecerea unui anumit interval temporal și poate fi percepută drept un risc inherent contractului. Totuși, o asemenea situație nu poate pune în discuție constituționalitatea legii, ci, mai degrabă, are rolul de a determina părțile contractului să identifice soluții adaptate care să o prevină (încheierea contractelor de credit în monedă națională/clauze de conversie a monedei creditului în monedă națională/clauze de adaptare a contractului care să prevină invocarea impreviziunii/încheierea unor contracte de tranzacție/novații). Trebuie subliniat că încheierea contractelor în monedă străină implică un risc valutar, risc care nu se poate transforma *de plano* într-o cauză de încetare a utilității sociale a contractului de credit. Prin urmare, riscul valutar nu are valențe subiective, ci obiective, astfel că impreviziunea întemeiată pe acesta nu ține seama de tipul sau durata contractului de credit sau de percepția ulterioară sau în timp a debitorului/creditorului. Ceea ce contează este ca legea să prezume că un risc valutar de o anumită consistență nu a putut face obiectul *in concreto* al unei previzionări de către niciuna dintre părțile contractului, trecând dincolo de puterea de prevedere a acestora. Faptul că legiuitorul nu a reglementat în mod distinct diferențele de risc valutar care se constituie în cazuri de impreviziune în funcție de durata contractului de credit nu demonstrează decât că toate situațiile trebuie tratate cu aceeași unitate de măsură, evitându-se, astfel, eventuale situații de inegalitate între debitori/creditori, după caz. Mai mult, pentru a preveni astfel de situații, creditorii (profesioniști) trebuie să fie diligenți și să stabilească în contractele de credit clauze care să evite intervenirea unui astfel de caz de impreviziune.

78. Nu este rolul Curții Constituționale să clasifice contractele de credit în contracte pe durată scurtă, medie sau lungă în funcție de care să stabilească un anumit regim juridic sub aspectul reținerii impreviziunii și, astfel, să impună ea însăși anumite praguri pentru consistența valorică a diferenței de curs valutar.

79. Cu privire la consistența temporală a diferenței de curs valutar, Curtea a reținut că menținerea pe o durată de 6 luni a diferenței de 52,6% dintre cursul actual și cel existent la data încheierii contractului de credit relevă un caracter constant, continuu, ireversibil al fluctuației, care, așadar, nu este una temporară/circumstanțială/particulară. Nu este rolul Curții să stabilească dacă această perioadă trebuia să fie mai mare, ci doar de să se asigure că este o perioadă rațională și care previne arbitrarul.

80. În continuare, Curtea a arătat că este irelevant faptul că sursa de inspirație a creșterii de 52,6% a cursului de schimb valutar a fost Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 24/2011 privind creditele destinate persoanelor fizice (abrogat prin Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 17/2012 privind unele condiții de creditare, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 855 din 18 decembrie 2012), ci ceea ce este important este ca fluctuația normată să reflecte un grad mare de abatere față de cursul valutar existent la momentul încheierii contractului de credit. Aceleași

considerații se impun și cu privire la perioada în care trebuie să se mențină această fluctuație. Mai mult, Curtea a apreciat că atât timp cât la evaluarea gradului de îndatorare a persoanei trebuia să se țină seama de această fluctuație, însemna că, în sine, ea era de natură să perturbe relația dintre consumator și profesionist pentru că plasa o sarcină excesivă în privința primului, iar capacitatea sa de rambursare a creditului era afectată. Cu alte cuvinte, se trece în registrul riscului supraadăugat.

81. Cu referire la stabilirea procentului care se subsumează riscului inherent și a celui care intră în registrul riscului supraadăugat, Curtea a constatat că textul analizat nu cuprinde vreo referire la un anumit procent care ar ține de riscul inherent, ci stabilește, pur și simplu, că, dacă se atinge o asemenea diferență valorică între cursul monedei străine de la momentul contractării creditului și cel de la momentul invocării impreviziunii, intervenirea impreviziunii este prezumată, iar debitorul are opțiunea de a da în plată imobilul ipotecat.

82. Totodată, arată în continuare Curtea, criticile vizând situația creditelor reeșalonate/restructurate aduc în discuție o problemă de aplicare a legii. În cazul contractului prin care se modifică contractul inițial în sensul prelungirii termenului de plată (reeșalonarea), cauza de impreviziune se raportează tot la data încheierii contractului de credit inițial, capitalul nefiind afectat, ci doar plata acestuia urmând să se realizeze într-un interval temporal mai extins. În cazul creditelor deja restructurate, este o problemă distinctă în sensul că dacă (i) principalul sumei de plată (capitalul) a format obiectul unei negocieri între părți, diminuându-se, invocarea acestei cauze de impreviziune devine posibilă numai prin raportare la această nouă dată și (ii) a fost stinsă obligația inițială prin încheierea în mod subsecvent a unui nou contract între debitor și creditor, ipoteză în care invocarea acestei cauze de impreviziune devine posibilă numai prin raportare la această nouă dată. Redimensionarea capitalului constituie o modificare esențială a contractului inițial încheiat, astfel că modificările contractuale care afectează capitalul produc efecte și în privința datei la care se raportează această cauză de impreviziune, data încheierii contractului de credit fiind data încheierii actului care „restructurează” capitalul.

83. Mai departe, cu referire la criticile de neconstituționalitate referitoare la faptul că instanțele naționale s-au pronunțat deseori cu privire la imposibilitatea calificării fluctuațiilor valutare drept caz de impreviziune, iar aceste constatări se bucură de autoritate de lucru judecat, Curtea a menționat că, potrivit noului cadru normativ, fluctuațiile valutare de peste 52,6% reprezintă impreviziune, astfel că instanțele judecătorești nu mai au competența de a decide ele însele dacă sau în ce măsură fluctuația valutară poate fi calificată drept impreviziune. Întrucât legea a reglementat, printr-o definiție legală, o prezumție absolută de impreviziune, instanța judecătorească trebuie să o aplice în consecință. Totodată, autoritatea de lucru judecat a unei hotărâri judecătorești se raportează la norma aflată în vigoare, pe baza căreia a fost pronunțată, și nu împiedică modificarea acesteia. Noua reglementare nu încalcă exigențele de calitate a legii, din moment ce este comprehensibil faptul că se aplică și acelor contracte de credit în raport cu care, anterior intrării în vigoare a noii legi, instanțele judecătorești au considerat ca nefiind neîntrunite condițiile impreviziunii sub imperiul vechii reglementări.

84. Cu referire la cea de-a doua prezumție impusă de textele legale criticate, care valorifică creșterea obligației de plată lunare de peste 50% ca urmare a majorării ratei de dobândă variabilă, Curtea a reținut că, întrucât obligația lunară de plată (rata lunară) constă din capital plus dobândă, o creștere cu 50% a ratei lunare trebuie să fie determinată de creșterea dobânzii cu cel puțin același quantum procentual. Această prezumție valorifică în latura sa de consistență valorică două aspecte: ponderea dobânzii în cadrul obligației lunare de plată și, corelativ cu aceasta, creșterea cu minimum 50% a dobânzii, care duce la creșterea cu cel puțin 50% a ratei lunare. Așadar, creșterea ratei dobânzii/ratei lunare de plată are drept premisă variabilitatea ponderii dobânzii în rata lunară de plată. Cu alte cuvinte, pentru ca obligația lunară de plată (rata lunară) să crească cu 50%, este nevoie ca rata de dobândă variabilă să crească cel puțin cu 50%, indiferent de ponderea cuantumului dobânzii în corpul ratei. Aceasta este condiția de consistență valorică, în timp ce criteriul persistenței temporale este menținerea pe o durată de 6 luni consecutive a acestei situații. Raportarea se face la rata precedentă perioadei de 6 luni consecutive în care trebuie să se mențină această creștere. Nu este rolul Curții să stabilească dacă această fluctuație a valorii obligației lunare de plată determinată de creșterea dobânzii trebuia să fie de 50%—100%, ci doar de să se asigure că este o fluctuație rațională luată în calcul și care previne arbitrarul. Or, cele de mai sus indică o abatere de la riscul inerent contractului de credit. Prin urmare, a conchis Curtea, art. 4 alin. (11) lit. b), alin. (12) și (13) din Legea nr. 77/2016 nu încalcă art. 1 alin. (5), art. 44 și art. 147 alin. (4) din Constituție.

85. Cu privire la criticile de neconstituționalitate aduse art. 4 alin. (3) din Legea nr. 77/2016 în raport cu art. 1 alin. (5), art. 44 și art. 147 alin. (4) din Constituție, Curtea a observat că acest text stabilește că impreviziunea este prezumată în favoarea consumatorului, care formulează o notificare în condițiile art. 5 sau ale art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, și reprezintă o consecință a prezumțiilor de impreviziune reglementate, fără a pune în discuție aplicabilitatea art. 44 din Constituție. Practic, criticile de neconstituționalitate formulate vizează mai degrabă reglementările referitoare la instituirea celor două prezumții de impreviziune. Curtea a mai reținut că, prin Decizia nr. 731 din 6 noiembrie 2019, nu a examinat un asemenea aspect — persoana în favoarea căreia sunt reglementate cazurile de impreviziune —, astfel că nu se poate reține încălcarea art. 147 alin. (4) din Legea fundamentală. Prin urmare, art. 4 alin. (3) din Legea nr. 77/2016 nu încalcă art. 1 alin. (5), art. 44 și art. 147 alin. (4) din Constituție.

86. Cu privire la criticile de neconstituționalitate aduse art. 4 alin. (4) din Legea nr. 77/2016 în raport cu art. 1 alin. (5) și art. 21 alin. (3) din Constituție, Curtea a observat că, de principiu, o cauză întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 77/2016 poate parcurge 4 faze (două extrajudiciare și două judiciare), iar în cadrul acestei proceduri se interpune art. 4 alin. (4) din Legea nr. 77/2016. Întreaga procedură reglementată de Legea nr. 77/2016 include ideea de adaptare a contractului, astfel că fiecare fază a acestei proceduri implică aplicarea cu prioritate a soluției de adaptare a contractului în raport cu cea de încetare a acestuia. Astfel, în cele două faze extrajudiciare, cele două părți pot negocia atât adaptarea, cât și încetarea contractului de

credit, iar dacă se ajunge la un acord în acest sens, fără intervenția instanței, fie creditorul nu mai formulează contestație, fie debitorul nu mai formulează acțiunea în stingerea creanței, după caz. Optându-se pentru soluția adaptării contractului se ajunge la evitarea încetării contractului de credit prin darea în plată a bunului imobil ipotecat, ceea ce reprezintă o aplicare fidelă a art. 4 alin. (4) teza întâi din Legea nr. 77/2016. Prin urmare, dacă art. 4 alin. (4) teza întâi din lege este o reglementare de principiu care privește relația dintre debitor și creditor, atrăgându-le atenția asupra necesității menținerii utilității sociale a contractului de credit, teza a doua aduce în discuție obligația instanței judecătorești de a aplica — în mod prioritar — soluția adaptării contractului.

87. Investiția instanței nu se poate realiza decât prin contestație, care are ca obiect verificarea îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a procedurii reglementate, sau printr-o cerere, care are ca obiect pronunțarea unei hotărâri prin care să se constate stingerea obligațiilor izvorâte din contractul de credit ipotecar și să se transmită dreptul de proprietate către creditor. Chiar dacă instanța nu este investită cu o cerere de adaptare a contractului, iar legea nu reglementează, în mod expres, adaptarea contractului ca soluție pe care instanța ar putea să o pronunțe, aceasta nu înseamnă că efectele impreviziunii în mod inexorabil echivalează cu încetarea contractului. Din contră, odată stabilită existența impreviziunii conform art. 4 din Legea nr. 77/2016, instanța judecătorească trebuie să fie preocupată de menținerea utilității sociale a contractului chiar prin aplicarea, în temeiul textului criticat, a dispozițiilor art. 969 și 970 din Codul civil din 1864 sau ale art. 1.271 din Codul civil, după caz, astfel că aceasta va putea dispune fie adaptarea, fie încetarea contractului de credit. Prin urmare, cererea formulată în temeiul art. 8 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 are ca obiect pronunțarea unei hotărâri prin care să se constate stingerea obligațiilor izvorâte din contractul de credit ipotecar și să se transmită dreptul de proprietate către creditor, ceea ce înseamnă că legiuitorul a indicat finalitatea extremă ce poate rezulta din constatarea impreviziunii. Cu alte cuvinte, interpretând în mod coroborat art. 4 alin. (4) teza a doua și art. 8 alin. (1) din Legea nr. 77/2016, Curtea a reținut că dispunerea soluției de încetare a contractului de credit, ca efect al impreviziunii, implică în mod inductiv imposibilitatea adaptării sale. Or, cum judecătorul are obligația legală de a da prioritate soluției de continuare a contractului, iar adaptarea reprezintă o astfel de soluție, rezultă că cererea întemeiată pe art. 8 alin. (1) din lege urmărește încetarea contractului, dar numai ca o soluție de ultimă instanță. Astfel, această cerere, indiferent de existența sau nu a unei cereri distinct formalizate de adaptare a contractului, vizează, în mod implicit, mai întâi adaptarea, iar, în măsura în care această soluție nu este posibilă, încetarea contractului.

88. Mai departe, Curtea a statuat că, întrucât pârâtul are, în legătură cu cererea reclamantului, pretenții derivând din același raport juridic sau strâns legate de aceasta, rezultă că atât debitorul, pe cale reconvențională în cadrul contestației, cât și creditorul, în cadrul acțiunii în stingerea creanței, pot formula cereri de adaptare a contractului de credit. Posibilitatea formulării unor astfel de cereri reconvenționale trebuie recunoscută în fiecare fază procesuală în parte tocmai pentru

că, pe de o parte, evită multiplicarea corespunzătoare a cererilor formulate de debitor și creditor, astfel că partea nu mai trebuie să formuleze o nouă cerere de adaptare a contractului prin mijlocirea dreptului comun, iar, pe de altă parte, asigură egalitatea juridică între cele două părți. Prin urmare, ca o exigență a dreptului la un proces echitabil, prin aplicarea art. 4 alin. (4) din lege, cererea de adaptare a contractului poate fi formulată atât în contestație, cât și în acțiunea în stingerea obligației.

89. Curtea a observat că, în ipoteza intervenirii acordului părților pentru adaptarea contractului în cursul fazelor judiciare, instanța judecătorească va dispune adaptarea acestuia. În schimb, în măsura în care nu se ajunge la un asemenea acord, va evalua dacă în cauză există o imposibilitate vădită a continuării contractului, încetarea acestuia dispunându-se doar în această situație. Stingerea obligațiilor izvorâte din contractul de credit ipotecar și transmiterea dreptului de proprietate către creditor echivalează cu încetarea contractului, însă art. 4 alin. (4) din Legea nr. 77/2016 stabilește că aceasta reprezintă o ultimă soluție aplicabilă în situația constatării impreviziunii, astfel că părțile trebuie să depună toate diligențele pentru menținerea utilității sociale a contractului, iar instanța judecătorească trebuie să urmărească, în mod firesc, continuarea contractului. De aceea, ca regulă, instanța trebuie să dispună adaptarea contractului de credit, cu excepția situației în care este demonstrată existența unei imposibilități vădite de continuare a acestuia. Această imposibilitate nu se analizează prin raportare la situația patrimonială a debitorului, pentru că nu există nicio relație între impreviziunea în contracte și situația financiară a debitorului, impreviziunea exprimând o tensiune intracontractuală, și nu una personală, ce transcende cadrulul strict contractual (Decizia nr. 731 din 6 noiembrie 2019, paragraful 65). Așadar, sintagma „imposibilitate vădită a continuării contractului de credit” se raportează întotdeauna la drepturile și obligațiile rezultate din contractul de credit, instanța judecătorească neputând realiza un inventar al situației patrimoniale a debitorului pentru a decide adaptarea sau încetarea contractului.

90. Curtea a mai precizat că, în deciziile sale cu privire la Legea nr. 77/2016, a trebuit ea însăși să delimiteze impreviziunea de situația patrimonială actuală a debitorului, tocmai pentru că, în mod greșit, instanțele judecătorești analizau și administrau un probatoriu pentru a determina situația materială a debitorului în vederea stabilirii unei afectări a echilibrului contractual, considerând că, în acest mod, se evaluează starea de impreviziune a contractului de credit. Or, echilibrul contractual în ipoteza contractului de credit nu se determină prin raportare la întregul patrimoniu al debitorului sau la posibilitățile sale financiare de rambursare a împrumutului, ci prin raportare strictă la conținutul clauzelor contractuale. Astfel, materializarea riscului supraadăugat are un efect direct asupra acestor clauze și, în consecință, generează în mod automat dezechilibrul contractual.

91. Prin urmare, odată constatată impreviziunea potrivit conținutului matematic al prevederilor art. 4 alin. (11)—(3) din Legea nr. 77/2016, instanța judecătorească poate dispune adaptarea contractului de credit. În măsura în care executarea contractului este excesiv de oneroasă sub aspectul drepturilor și

obligațiilor derivând din chiar prevederile sale, acesta își pierde utilitatea socială, fiind, așadar, imposibilă/irațională continuarea sa; în acest caz, instanța va dispune stingerea obligațiilor izvorâte din contractul de credit ipotecar și transmiterea dreptului de proprietate către creditor.

92. Curtea a conchis că prevederile art. 4 alin. (4) din Legea nr. 77/2016 nu încalcă cerințele de calitate a legii prevăzute de art. 1 alin. (5) din Constituție, întrucât stabilesc în mod clar că soluția adaptării contractului este prioritară încetării acestuia prin darea în plată a imobilului ipotecat, iar pentru a dispune una dintre cele două soluții, oferă instanței judecătorești un criteriu rațional, și anume aprecierea posibilității continuării executării contractului de credit prin raportare strict la prestațiile la care părțile s-au obligat. Totodată, textul criticat nu încalcă art. 21 alin. (3) din Constituție pentru că atât debitorul, cât și creditorul în faze procesuale distincte pot formula cereri de adaptare a contractului. Prin urmare, art. 4 alin. (4) din Legea nr. 77/2016 nu încalcă art. 1 alin. (5) și art. 21 alin. (3) din Constituție.

93. Cu privire la critica privind pretinsa retroactivitate a prevederilor legale criticate în prezenta cauză, este relevant să se observe că, în Decizia nr. 431 din 17 iunie 2021, paragraful 81, Curtea a făcut trimitere la considerentele Deciziei nr. 623 din 25 octombrie 2016, paragraful 115, prin care au fost analizate criticile de neconstituționalitate aduse art. 1 alin. (1), art. 10 alin. (1) și art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016, în raport cu art. 15 alin. (2) din Constituție. Curtea a statuat că, indiferent de textul legal specific în baza căruia au fost încheiate contractele până la data de 1 octombrie 2011, ele se supun reglementării de drept comun, Codul civil din 1864, care, în mod evident, permitea aplicarea teoriei impreviziunii, în temeiul art. 969 și 970. Având în vedere că Legea nr. 77/2016 reprezintă o aplicare a teoriei impreviziunii la nivelul contractului de credit, prevederile acesteia nu retroactivează. Faptul că legea stabilește criteriile în funcție de care intervine impreviziunea nu înseamnă că prevederile sale sunt retroactive; de altfel, judecătorul cauzei însuși avea competența de a stabili criteriile în funcție de care apreciază impreviziunea în perioada 2016—2019. Înlocuirea unor criterii judiciare variabile și subiective în sine cu criterii legale fixe și obiective nu echivalează cu încălcarea principiului neretroactivității. Impreviziunea a fost și este reglementată de Codul civil (atât de cel din 1864, cât și de cel din 2009), cu consecința fie a adaptării, fie a încetării contractului, prin urmare, modul de evaluare a sa (legală/judiciară) nu denotă o aplicare retroactivă a instituției în sine. De altfel, nici consecințele intervenirii sale nu sunt novatoare față de regulile generale existente în materie (adaptarea/încetarea contractului). Prin urmare, a conchis Curtea în Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, art. 1 alin. (1), art. 10 alin. (1) și art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016 nu încalcă art. 15 alin. (2) din Constituție.

94. Mai departe, se observă că în ceea ce privește prevederile art. 5 alin. (3) și (3¹), precum și cele ale art. 7 alin. (4) și (5¹) din Legea nr. 77/2016, criticate în cauza de față, Curtea a constatat constituționalitatea acestora prin Decizia nr. 432 din 17 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 21 septembrie 2021, paragrafele 57—64. Astfel, referindu-se, mai întâi, la criticile aduse art. 5 alin. (3) și art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016, Curtea a observat că Legea nr. 52/2020 nu a operat nicio modificare asupra art. 5 alin. (3) din

Legea nr. 77/2016, iar modificarea operată asupra art. 7 alin. (4) a vizat introducerea unei teze finale, potrivit căreia „*De la data comunicării notificării de dare în plată, executările silită aflate în derulare, inclusiv poprile, se suspendă automat*”. Reglementările criticate vizează suspendarea automată a oricărei plăți către creditor, precum și a oricărei proceduri judiciare sau extrajudiciare demarate de creditor sau de persoanele care se subrogă în drepturile acestuia împotriva debitorului, iar constituționalitatea lor a fost analizată prin Decizia nr. 95 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 656 din 9 august 2017, paragrafele 37—43 (în privința ambelor texte legale), precum și prin Decizia nr. 731 din 6 noiembrie 2019, paragrafele 111—113 [în privința art. 7 alin. (4)].

95. Cu privire la cele două texte, prin Decizia nr. 95 din 28 februarie 2017, Curtea a stabilit că, deși creditorul obligației deține, în principiu, un bun, în sensul art. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, reprezentat de creanța care face obiectul contractului de credit, intervenția statului operată prin textele de lege criticate urmărește un scop legitim, respectiv protecția consumatorului prin evitarea punerii acestuia în situația de a plăti sume de bani corespunzătoare contractului de credit, în condițiile în care se invocă impreviziunea întemeiată pe art. 969 și 970 din Codul civil din 1864. Așadar, scopul legitim urmărit se circumscrie conceptului de protecție a consumatorului prin înlăturarea pericolului ruinei sale contractuale iminente.

96. În continuare, Curtea a analizat dacă măsura criticată este adecvată, necesară și dacă respectă un just raport de proporționalitate între interesele generale și cele individuale. În acest sens, Curtea a reținut că, în mod abstract, suspendarea executării plăților este o măsură capabilă să îndeplinească scopul legitim urmărit, neexistând nicio abatere între substanța acesteia și finalitatea pe care o are în vedere. Mai mult, măsura reglementată și finalitatea avută în vedere se află într-un evident raport de consecvență logică, drept care se impune concluzia irefragabilă a caracterului său adecvat. De asemenea, Curtea a constatat că măsura legală criticată este necesară, legiuitorul având deplina competență constituțională, în temeiul art. 15 alin. (1), al art. 44 alin. (1) și al art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală, de a proteja într-un mod efectiv interesele patrimoniale ale cetățenilor săi, atunci când în paradigma executării contractului — de credit în cazul de față — intervine un aspect care ține de impreviziune. Curtea a observat că, din întregul arsenal de măsuri pe care legiuitorul le avea la îndemână, a apelat la suspendarea temporară a plăților rezultate din contractul de credit, măsură ce trebuie calificată ca având un grad de intruziune moderat asupra dreptului de proprietate al creditorului, aspect dedus atât din natura sa juridică de măsură vremelnică/provizorie, cât și din posibilitatea creditorului de a-și vedea executată creanța întru totul, în măsura în care instanța judecătorească admite contestația formulată. Desigur, astfel cum s-a precizat, această opțiune a legiuitorului nu este cel mai puțin intruzivă, ipoteză în care legiuitorul ar fi trebuit să lase instanței judecătorești competența de a decide ea însăși, eventual, prin procedura ordonanței președințiale sau suspendarea executării silită, după caz, dacă se impune măsura suspendării în mod temporar a plății sumelor

de bani aferente contractului de credit. Totuși, Curtea a constatat că această orientare legislativă a ținut seama de realitățile socioeconomice existente, aspect cu privire la care legiuitorul are o largă marjă de apreciere, precum și de particularitățile și specificul circumstanțelor referitoare la iminența începerii sau continuării procedurii de executare silită cu efecte iremediabile asupra consumatorului, respectiv la relația profesionist-consumator, în care acesta din urmă se află într-o situație de inferioritate economică. De aceea, în cazul în care între părți există o neînțelegere apărută cu privire la existența impreviziunii în contracte, legiuitorul, în mod corect, a apreciat ca fiind necesară o suspendare de drept a executării unui asemenea contract, până la pronunțarea hotărârii judecătorești definitive în cauză, care tranșează problema litigioasă dintre părți.

97. În continuare, Curtea a reținut că măsura criticată configurează un just raport de proporționalitate între interesele generale și cele particulare, în sensul că pune în balanță, pe de o parte, protecția imediată și nemijlocită a consumatorilor, așadar, a unei largi sfere de persoane care, deși situate într-un raport de egalitate juridică, formală cu profesioniștii, totuși, sub aspectul puterii lor economice, apreciate în mod individual, se află într-o evidentă relație de inferioritate, și, pe de altă parte, interesul profesioniștilor de a-și vedea executate sumele de bani rezultate din contractele de credit. Intervenind în acest domeniu sensibil, legiuitorul, în marja sa de apreciere, derivată din prevederile art. 61 alin. (1) din Constituție, a reglementat această măsură într-un domeniu limitat (contract de credit) și în condiții restrictive (condiții de admisibilitate în marja impreviziunii), protejând, cu efect imediat și provizoriu, persoanele expuse acestui risc major intervenit în executarea contractului, risc calificat de Curtea Constituțională ca fiind unul supraadăugat. Ar fi fost contrastant cu însăși noțiunea de impreviziune ca, pe perioada în care notificarea de dare în plată este depusă, debitorul de bună-credință al obligației să fie ținut să plătească în continuare sume nominale de bani care, sub aspectul cuantumului lor, aduc în discuție impreviziunea, întrucât Curtea, în analiza sa, a plecat de la premisa axiomatică a art. 57 din Constituție. În aceste condiții, nu este de admis ca o realitate juridică, formală, rezultată din contractul de credit să prevaleze asupra regulilor de echitate și bună-credință care guvernează materia contractelor civile.

98. De asemenea, Curtea a reținut că, în condițiile în care instanța judecătorească admite contestația formulată de profesionist, prestațiile bănești datorate în temeiul contractului de credit trebuie executate întocmai, creditorul obligației, în acest caz, având dreptul și la repararea prejudiciului, în măsura în care instanța judecătorească a constatat reaua-credință a debitorului în exercitarea dreptului său la notificarea prevăzută de art. 5 din Legea nr. 77/2016.

99. În consecință, având în vedere cele anterior expuse, Curtea a constatat că mecanismul procedural reglementat de legiuitor nu pune în discuție în niciun fel condițiile de drept substanțial ce trebuie avute în vedere la depunerea notificării, ci stabilește un echilibru procedural corect între părțile aflate în litigiu, cu respectarea principiului proporționalității ce trebuie să caracterizeze orice măsură etatică în domeniul proprietății private.

100. Totodată, Curtea a reținut că dispozițiile Legii nr. 77/2016, în interpretarea obligatorie dată acestora prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, permit menținerea suspendării plăților către creditorii numai în măsura în care, în cazul fiecărui contract de credit în parte, sunt îndeplinite criteriile obiective, respectiv condițiile existenței impreviziunii, și care vor fi evaluate în condiții de independență și imparțialitate de către instanțele de judecată. În acest fel, creditorii beneficiază de suficiente garanții că dreptul lor de proprietate nu poate fi atins, în substanța sa, prin reglementarea, în favoarea debitorilor, a prerogativei prevăzute de art. 5 alin. (1), coroborat cu art. 5 alin. (3) și art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016.

101. Cu privire la art. 7 alin. (4) teza a doua din Legea nr. 77/2016, Curtea a constatat că acest text este unul precizator, fără ca ipoteza sa normativă să dubleze art. 7 alin. (4) teza întâi din lege. Astfel, suspendarea executării silite, inclusiv a popririi, era deja prevăzută chiar de art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016, în forma sa inițială. Prin urmare, art. 7 alin. (4) teza a doua din lege nu încalcă art. 1 alin. (5) din Constituție în componenta sa privind calitatea legii.

102. În aceste condiții, a arătat Curtea, art. 5 alin. (31) din Legea nr. 77/2016 nu este decât o consecință firească a art. 5 alin. (3), a art. 7 alin. (4) și a art. 8 alin. (3) din aceeași lege, deoarece, în urma depunerii notificării și a desfășurării procedurilor judiciare imediat următoare acesteia, debitorii nu se pot înscrie în Biroul de credit sau în alte baze de date negative cu privire la debitorii riscanți sau rău-platnici. Curtea a subliniat că textul criticat este unul de strictă interpretare care se referă la datoria/penalitățile rezultate din contractul de credit supus notificării, și nu din alte acte/fapte juridice ale debitorului străine acestui contract.

103. Având în vedere cele expuse, Curtea a conchis că prevederile art. 5 alin. (3) și (31) și ale art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016 nu încalcă art. 44 și art. 147 alin. (4) din Constituție.

104. Cu privire la criticile de neconstituționalitate aduse prevederilor art. 7 alin. (51) din Legea nr. 77/2016, în raport cu art. 44 și art. 147 alin. (4) din Constituție, Curtea a observat că acesta a format obiectul controlului *a priori* de constituționalitate prin Decizia nr. 731 din 6 noiembrie 2019, paragrafele 114—116, fiind constatat ca neconstituțional, însă legiuitorul l-a pus în acord cu exigențele stabilite prin decizia anterioară a Curții Constituționale. Astfel, Curtea a statuat că textul criticat nu distingea între admiterea și respingerea contestației, însă pentru a produce efecte trebuie să vizeze prima situație, caz în care rata (compusă din principal și dobândă) se plătește indiferent că debitorul este de bună-credință sau rea-credință; în schimb, daunele-interese (sub forma daunelor moratorii) care s-ar datora parcurgerii procedurii Legii nr. 77/2016 vor putea fi pretinse numai în condițiile relei-credințe a debitorului. Desigur, daunele-interese (sub forma daunelor moratorii), care nu au legătură cu parcurgerea Legii nr. 77/2016, pot fi pretinse în acord cu prevederile contractului de credit. Or, textul criticat, astfel cum este formulat, afectează dreptul de proprietate al creditorului, care, deși a câștigat procesul, prin admiterea contestației sale, în condițiile în care debitorul a fost de bună-credință, nu va mai putea pretinde debitul rămas de plată și dobânzile contractuale aferente, aceste două elemente subsumându-se noțiunii de *bun*.

Curtea a constatat că textul legal criticat încalcă art. 44 și art. 147 alin. (4) din Constituție.

105. Curtea a arătat că redactarea actuală diferă în mod esențial de cea constatată ca fiind neconstituțională, dispoziția legală criticată fiind pusă de acord cu decizia Curții Constituționale. Noua reglementare se circumscrie ipotezei admiterii contestației și se referă exclusiv la penalitățile și daunele-interese care ar rezulta din parcurgerea procedurii notificării, nu și la rata plătită de debitor. Astfel, dacă se probează că debitorul a fost de rea-credință, acesta datorează, în ipoteza admiterii contestației, pe lângă rată (capital și dobândă), penalități și daune-interese; în schimb, dacă a fost de bună-credință, va datora doar rata (capital și dobândă). Având în vedere cele expuse, Curtea a conchis că art. 7 alin. (51) din Legea nr. 77/2016 nu încalcă art. 44 și art. 147 alin. (4) din Constituție.

106. În sfârșit, Curtea observă că, în ceea ce privește pretinsa încălcare a dreptului Uniunii Europene, în Decizia nr. 166 din 24 martie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 846 din 29 august 2022, paragraful 106, Curtea a reținut că folosirea unei norme de drept european în cadrul controlului de constituționalitate ca normă interpusă celei de referință implică o condiționalitate cumulativă: pe de o parte, această normă să fie suficient de clară, precisă și neechivocă prin ea însăși sau înțelesul acesteia să fi fost stabilit în mod clar, precis și neechivoc de Curtea de Justiție a Uniunii Europene și, pe de altă parte, norma trebuie să se circumscrie unui anumit nivel de relevanță constituțională, astfel încât conținutul său normativ să susțină posibila încălcare, de către legea națională, a Constituției — unica normă directă de referință în cadrul controlului de constituționalitate. Într-o atare ipoteză, demersul Curții Constituționale este distinct de simpla aplicare și interpretare a legii, competență ce aparține instanțelor judecătorești și autorităților administrative, sau de eventualele chestiuni ce țin de politica legislativă promovată de Parlament sau Guvern, după caz. Prin prisma condiționalității cumulative enunțate, rămâne la aprecierea Curții Constituționale aplicarea, în cadrul controlului de constituționalitate, a hotărârilor Curții de Justiție a Uniunii Europene sau formularea de către ea însăși a unor întrebări preliminare în vederea stabilirii conținutului normei europene. O atare atitudine ține de cooperarea dintre instanța constituțională națională și cea europeană, precum și de dialogul judiciar dintre acestea, fără a se aduce în discuție aspecte ce țin de stabilirea unor ierarhii între aceste instanțe.

107. Curtea reține că aceste considerente sunt incidente și în prezenta cauză, pentru că, în esență, autoarele prezentei excepții solicită Curții Constituționale să constate ea însăși că prevederile legale criticate în cauza de față sunt contrare jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene, potrivit căreia instanța națională de drept comun are plenitudine de competență în aprecierea asumării de către consumator a riscului valutar.

108. Având în vedere că, în esență, criticile formulate de autoarele prezentei excepții sunt similare cu cele formulate în cauze soluționate anterior de Curtea Constituțională, precum și faptul că nu pot fi identificate motive de reconsiderare atât a soluțiilor, cât și a motivării care le susțin, Curtea Constituțională le va menține pe acestea și în prezenta cauză.

109. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Eurobank — S.A. din Atena în dosarele nr. 1.806/289/2020 și nr. 1.848/289/2020 ale Judecătoriai Reghin, de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 1.488/219/2020 al Judecătoriai Dej, de Societatea Raiffeisen Bank — S.A. din București în Dosarul nr. 1.951/251/2020 al Judecătoriai Luduș — Secția civilă, de Societatea Raiffeisen Bank — S.A. din București în Dosarul nr. 6.361/320/2020/a1 al Judecătoriai Târgu Mureș — Secția civilă, de Societatea First Bank — S.A. din București în Dosarul nr. 6.751/320/2020/a1 al Judecătoriai Târgu Mureș — Secția civilă, de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 8.069/303/2020 al Judecătoriai Sectorului 6 București — Secția civilă, de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 15.700/300/2020 al Judecătoriai Sectorului 2 București — Secția civilă, de Societatea Raiffeisen Bank — S.A. din București în Dosarul nr. 6.699/320/2020/a1 al Judecătoriai Târgu Mureș, de Societatea Raiffeisen Bank — S.A. din București în Dosarul nr. 17.719/325/2020 al Judecătoriai Timișoara — Secția I civilă, de Societatea First Bank — S.A. din București în Dosarul nr. 19.720/301/2020 al Judecătoriai Sectorului 3 București — Secția civilă, de Societatea Raiffeisen Bank — S.A. din București în Dosarul nr. 1.201/310/2020 al Judecătoriai Sinaia, de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 18.196/245/2020 al Judecătoriai Iași — Secția civilă și de Societatea OTP Bank România — S.A. din București în Dosarul nr. 23.849/325/2018* al Tribunalului Timiș — Secția a II-a civilă și constată că dispozițiile art. 1 alin. (1), ale art. 4 alin. (1¹)—(1³), (3) și (4), ale art. 5 alin. (3) și (3¹), ale art. 7 alin. (4) și (5¹), ale art. 10 alin. (1) și ale art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și Legea nr. 52/2020, în ansamblul său, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de aceleași autoare în aceleași dosare ale acelorași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriai Reghin, Judecătoriai Dej, Judecătoriai Luduș — Secția civilă, Judecătoriai Târgu Mureș — Secția civilă, Judecătoriai Sectorului 6 București — Secția civilă, Judecătoriai Sectorului 2 București — Secția civilă, Judecătoriai Timișoara — Secția I civilă, Judecătoriai Sectorului 3 București — Secția civilă, Judecătoriai Sinaia, Judecătoriai Iași — Secția civilă și Tribunalului Timiș — Secția a II-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 20 aprilie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Cosmin-Marian Văduva

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

